

[Auken.]*Forslag om motiveret dagsorden.*

»Idet folketingets fastslår, at det af hensyn til den frie meningsdannelse og sikringen af et stort antal arbejdspladser er vigtigt, at dagspressen snarest udkommer i normalt omfang, konstaterer folketinget, at der for tiden foregår forhandlinger mellem bladkonfliktens parter. Folketinget må forvente, at disse forhandlinger hurtigt fører til et positivt resultat, og opfordrer regeringen til nøje at følge udviklingen og løbende underrette folketingets arbejdsmarkedsudvalg, hvorefter folketinget går over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Voigt (FP):

Jeg kunne passende henvise til, hvad jeg sagde i sidste uge under behandlingen af forslaget om at ophøje mæglingforslaget til lov. Men nu ligger forespørgslen her, og så må vi naturligvis diskutere den. Det er næppe sidste gang, folketinget vil komme til at have en diskussion af den karakter. Det er en trist udvikling, at parternes frie forhandlingsret ikke kan overholdes, men vi må konstatere, at disse frie forhandlinger altå kun kan finde sted i et rigt og et sundt økonomisk samfund. Som samfundet er i dag, hvor vi er i stor gæld, hvor vi reelt er på fallittens rand, må det være således, at folketinget er et redskab, som må sørge for, at der ikke bliver tale om en yderligere forværing af vores store gæld.

Under debatten i sidste uge pegede mange fremskridtsfolk på den rigtige løsning. Vi frarådede at jasse lovforslaget vedrørende overenskomsterne igennem. Vi foreslog, at strejkerne blev udsat i 3 uger, således at vi i løbet af de 3 uger kunne finde frem til en skattelettelse og derudover tage en drøftelse med andre partier og repræsentanter for de forskellige organisationer. Alle andre partier fejede imidlertid fremskridtspartiets forslag af bordet og gjorde dermed den byrde, som næste generation skal forrente og afdrage, endnu tungere.

Efter at det ulyksalige mæglingforslag nu er ophøjet til lov, er det min opfattelse, at vi i løbet af ganske kort tid vil erfare, hvordan udgifterne for vores erhvervsvirksomheder er

eksploderet, og så må man jo spørge: skaber det flere arbejdspladser? Nej, det gør det bestemt ikke, tværtimod er der ganske givet nogle nøgler, der vil blive drejet om, således at vi får færre arbejdspladser.

Indførelsen af den fastsatte mindsteløn på 29 kr. i timen er jo en overenskomstmæssig nydannelse, hvis virkning ikke kan overskues. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, om statsministeren virkelig tror på, at man kan have en fredelig og fordragelig tone ude omkring på arbejdspladserne efter indførelsen af denne mindsteløn. Vi kan f. eks. forestille os en syerske, som har arbejdet sig op fra en mindsteløn på 24 kr. til en løn på 29 kr. i timen. Det har hun fået, dels ved at hun har været dygtig, dels på grund af anciennitet. Så kommer der pludselig en ung kvinde på 18 år ind i firmaet, og hun skal nu have den samme løn. Jeg tror, at den kvinde, som har været i firmaet i 5 år, stadig væk vil fastholde, at hun er det bedre end den unge kvinde på 18 år, og jeg tror nok, mange arbejdsgivere vil være tilbøjelige til at give hende ret. Jeg tror også, at den kvinde, der har været der i 5 år, er en væsentlig bedre og mere effektiv arbejdskraft.

Det er også således, at den poseopfylldning, der vil finde sted i forbindelse med de akkord-satser, der måske kun kommer op på 27-28 kr. i timen, vil være en ganske betydelig udgiftsfaktor for erhvervslivet.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at fremskridtspartiet finder, at 29 kr. bestemt ikke er nogen stor mindsteløn. Vi ønsker en højere mindsteløn. 29 kr. er ikke acceptabelt, men vi er rygende uenige med regeringen og augustforligspartierne om, hvordan denne lønforhøjelse skal finde sted. Vi mener, at den skal komme igennem en skattelettelse. Der skal ikke herske tvivl om, at der skal noget mere med hjem i lønningsposen, men vi må erkende, at vores erhvervsliv ikke kan tåle yderligere udgifter. For hvad i alverden hjælper det, at man giver arbejderen en lønforhøjelse, hvis det så betyder, at arbejdsgiveren må lukke sin virksomhed, hvorved de ansatte risikerer at blive kastet ud i arbejdsløshed?

Økonomiministeren har i hvert fald efter min opfattelse fuldstændig misforstået situationen, når han til radioen udtaler, at ansvaret for, at dette nu overholdes, ligger hos arbejdsgiverne. Ansvaret må helt klart ligge hos regeringen og augustforligspartierne og ikke hos nogen andre. Det er dem, der har lavet loven.